

Armeepleanen af 1842, og der kan forsaavidt ikke være Noget med Grund at indvende derimod; men jeg skal dog tillade mig at bemærke, at, naar man har i Udagt en ny Organisation af Hæren, forekommer det mig dog rimeligt, at en saadan Forøgelse udsættes til den Tid; thi det er jo dog muligt, at man ved denne nye Organisation ikke vil gaae ind paa den Idee, at man behøver et Cavalleriregiment til. Dette Cavalleriregiment er factist reduceret; det er altsaa ingen ny Reduction, som forestaaer, eller som man tilstgter. Hvad den tactiske Forordning angaaer, yttrede den ærede Krigsminister under Sagens første Behandling, saavidt jeg erindrer, at det var en almindelig Regel, at Cavalleristyrken i Armeen skulde udgjøre, jeg troer, $\frac{1}{4}$ af hele Hærens Styrke. Dette er, ligesom alle eller de fleste Forordninger af lignende Art, meget vilkaarligt. Jeg troer ikke, at man skal paavise mig to Lande i Europa, hvor dette Forhold er eens. I nogle Lande er den $\frac{1}{6}$, i andre indtil $\frac{1}{10}$, og derimellem varierer det. Jeg kunde, dersom jeg vilde tage Krigshistorien til Hjælp, — men her er ikke Tiden eller Stedet dertil, — med Lethed bevise, at Forordninger af denne Art aldrig ere blevne tilfredsstillende. Jeg skal blot nævne et eneste Exempel, det er, at Napoleon, og man vil formodentlig ansee ham for en Autoritet, fordrede, at Cavalleristyrken skulde udgjøre $\frac{1}{5}$, og dog maatte han engang tage tiltakke med $\frac{1}{10}$, og med den gjorde han et af sine smukkeste Felttog i Aaret 1813. Den ærede Krigsminister yttrede ved Sagens første Behandling, saavidt jeg mindes, at vi vel ikke havde mere Cavallerie under den sidste Krig, men, at det var muligt, at vi ved en anden Leilighed, i en ny Krig, kunde faae med en Hjende at gjøre, der vilde bringe et talrigere Cavallerie i Marken mod os. Dette synes ikke rimeligt; thi den Hjende, vi havde med at bestille, er netop den, der hvr det meste Cavallerie til sin Disposition. En Hjende, som for Exempel kom over Havet, vilde ikke kunne bruge saa stor en Styrke. Under Krigen sølte vi saaledes ingen Mangel til yderligere Forøgelse af Cavalleristyrken. Dette synes mig at være et saa sikkert Fingerpeg paa den Indskrænkning, som Nødvendig-

heden eller Tilfældet har fremkaldt, at vi ikke bør søge at forøge Cavalleriet. Dpretelsen af dette Cavalleriregiment er aldeles nødvendig, siger den ærede Krigsminister, og han beraaber sig paa sagkyndige Mænd. Men disse sagkyndige Mænd kunne dog umuligt paastaae, at det er en Nødvendighed, som Omstændighederne have viist er unødvendigt, eller idetmindste mindre nødvendigt. Jeg troer i det Hele, at det vilde være høist gavnligt, om man ved denne, som ved andre Leiligheder, lagde særlig Vægt paa at spare i Fred, for at have Noget i Krigstid. Jeg troer, at vore fjendtligtindede Naboer vilde glæde sig allermeest, naar de saae, at vi forsøgede vor Styrke eller idetmindste anvendte større Udgifter paa Hærens Styrke end nødvendigt og tilbørligt i Fred, saaledes at vi maaskee kom til at mangle under en Krig. Jeg troer, at Hjenden vilde sigte eller idetmindste tænke: „Lad dem kun fortsætte sig ved deres Fredsarmee; naar Hærens Dage komme, ville de maaskee netop søle Mangelen“. Vilde vi derimod gaae den modsatte Vej, og saameget som muligt indskrænke os i Fred, vil den samme Hjende, hvis han er klog, uden Tvivl sige: „Han er klog, den danske Krigsminister; han veed at spare paa Midlerne for Landet, indtil Hærens Time kommer, og da ville vi faae at see de Kræfter, han har sammensparet“.

Tfcherning: Det ærede Medlem, som nys satte sig, har fuldstændigt rigtigt gjort opmærksom paa, hvor lidet man kan fastsætte noget Forholdstal af den Natur. Der er ført de heldigste Campagner, de heldigste Felttog, der have gjenlydt længst over hele Verden, med et langt mindre talrigt Rytteri imod en Arme, som havde et meget talrigt Rytteri. Jeg vil henvise til de første Felttog i Italien af Frankrig, imod Østerrig. Der havde Frankrig et overordentlig ringe og Østerrig derimod et temmelig talrigt Rytteri; der førtes Felttogene paa Grændsen af et Bergland og et Sletteland, og Slettelandet blev endog saa brugt ikke saa lidet, og desuagtet blev den Hær den sejr- rige, som havde det ringe Rytteri, og den, som havde det talrige Rytteri, blev slaaet og idelig slaaet (Monrad; Men Napoleon I). Ja, Napoleon var mere end det hele Rytteri, siger det